

Dopis od Preláta (listopad 2008)

Tento měsíc se dopis Preláta zaměřuje na konkrétní cesty, kterými můžeme projevovat lásku a sloužit církvi.

11.11.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Před několika dny bylo ukončeno všeobecné zasedání Biskupské synody, kde jsem mohl opět s radostí zakusit jednotu a univerzalitu církve. Dojala mne také důvěra v činnost

Opus Dei, kterou mi mnoho otců z nejrůznějších zemí projevovalo: mnozí děkují za apoštolskou službu, kterou věřící a Spolupracovníci Díla realizují ve svých diecézích, a jiní na mne naléhali, abychom začali co nejdříve se stálou apoštolskou prací v jejich zemích či regionech. Často jsem myslel na ony sny našeho Otce, kdy nám připomínal, že nás očekávají na mnoha místech, zatímco se modlil za budoucí práci.

Díky těmto projevům zájmu a srdečnosti, díky tolikerému naléhavému volání, mi jasněji přišla na mysl ona slova: ***Ježíši, duše!...*** ***Apoštolské duše!: jsou pro tebe, pro tvou slávu[1]***. Opakujme denně toto zvolání, jež si náš Otec přál, aby zaznívalo v našich srdcích, zatímco nám pomáhá z nebe.

Být v souznění s potřebami církve na všech kontinentech je a vždy bude křesťanům velmi vlastní. Tento

hluboký postoj srdce se projevuje zvláště dnes, o slavnosti Všech svatých. Svátek, který slavíme, nás nejenže vede ke vzpomínce na to nesčetné množství blažených duší, ale předává nám také pozvánku k hlubšímu pochopení tajemství církve, jejíž součást tvoříme my, kteří zatím putujeme po zemi, ti, kteří se očišťují v očišťci a ti, kteří se již v nebi radují z Boha.

Nezapomenu nikdy na radost, s jakou svatý Josemaría vyjadřoval tuto pravdu. ***Ve svaté církvi*** – napsal při jedné příležitosti – ***nacházíme my křesťané svou víru, své normy pro chování, svou modlitbu, smysl bratrství, společenství se všemi bratry, kteří již zmizeli a očišťují se v očišťci – církvi očišťující se –, nebo s těmi, kteří se již radují – v církvi vítězné – z blaženého patření, a věčně milují Boha třikrát svatého. Je to církev, která zůstává zde a zároveň přesahuje***

dějiny. Církev, která se zrodila pod pláštěm Panny Marie a pokračuje – na zemi a v nebi – velebíce ji jako matku[2].

Jedno ze základních učení svatého Pavla se konkrétně týká povahy církve: hovoří o Pánových služebnících, povoláných Bohem Otcem a shromážděných Duchem svatým, aby vytvořili mystické tělo Kristovo. Benedikt XVI. to několikrát zdůraznil během tohoto roku věnovaného apoštolu pohanů. Na základě jeho učení vás zvou, abyste v příštích týdnech uvažovali nad těmito pravdami. Doufám v Boha, že jako plod těchto úvah v nás poroste láska k naší matce církvi spolu s přáním sloužit církvi tak, jak ona chce, aby jí bylo slouženo v jakékoliv situaci, v níž se nalezneme.

Papež nás povzbuzuje k tomu, abychom uvažovali nad tím, že k **Pavlovu prvnímu kontaktu s**

Ježíšovou osobou došlo prostřednictvím svědectví Jeruzalémského křesťanského společenství (...). Historie nám ukazuje, že k Ježíši se jde normálně prostřednictvím Církve[3]. Svatý Otec říká, že někdy – jako se to stalo Šavlovi –, může tento první kontakt s církví (duchovní a současně viditelnou skutečností) znamenat kontakt bouřlivý. Poznal novou skupinu věřících a okamžitě se stal jejich hrdým pronásledovatelem. Sám to přiznává více než třikrát ve svých různých *Listech*[4].

Normálně není důvod, proč by tomu tak mělo být; především, pokud se my křesťané budeme snažit věrně odrážet osobu Ježíše v našich slovech a v našem chování. Na cestě do Damašku svatý Pavel pochopil, že **pronásledováním církve pronásledoval Krista. Pavel se tedy obrátil zároveň ke Kristu a k církvi. Z toho chápeme, vyvozuje Benedikt XVI., proč byla pak církev**

tolik přítomna v jeho myšlenkách, srdci a jednání[5].

**Uvažujme ještě jednou nad slovy
vzkříšeného Ježíše Krista. Na Šavlovu
otázku – *Kdo jsi, Pane?* –, Pán
odpovídá: *Já jsem Ježíš, kterého ty
pronásleduješ[6].* V tomto zvolání
Zmrtvýchvstalého, které
proměnilo Šavla, je v zásadě
obsažena celá nauka o církvi
jakožto Kristově Těle. Kristus se
neutekl do nebe, ponecháváje na
zemi zástup stoupenců, kteří dál
prosazují „jeho věc“. Církev není
sdružením, které chce prosazovat
nějaký zájem. V ní nejde o žádný
zájem. V ní jde o osobu Ježíše
Krista, který i jakožto
Zmrtvýchvstalý zůstal „tělem“. Má
„kosti i maso“ (*Lk 24,39*), jak říká
Vzkříšený u Lukáše učedníkům,
kteří jej považovali za přízrak. Má
tělo. Je osobně přítomen ve své
církvi[7].**

Ve světle těchto úvah hlouběji chápeme skutečnost, že jakákoliv urážka církve – jejího učení, svátostí a institucí, jejích pastýřů a zvláště její viditelné hlavy, římského biskupa –, je pohrdáním samotným Ježíšem Kristem. Neboť církev, jak ji vidíme na zemi, je i přes slabosti a chyby, jež její členové mají, vždy *církví Boží*, jak mnohokrát řekl Pavel: lid, který Bůh Otec povolal do své přítomnosti; Tělo Kristovo, jež založil Ježíš Kristus za cenu své krve, aby prodloužil jeho přítomnost v historii až do konce časů; chrám Ducha svatého, jež se vypíná jako skutečný příbytek Boha uprostřed lidí. Slovy jistého církevního Otce, jež přejal II. Vatikánský koncil, „celá církev se jeví jako ,lid shromážděný silou jednoty Otce a Syna a Ducha svatého“[8].

Jednota a trojičnost Boha tedy definuje základ niterné skutečnosti a povahy církve. Proto ***by se vážně mylili ti, kteří by se pokusili***

***oddělit jednu církev
charismatickou – jež by byla tou
skutečně založenou Kristem –, od
jiné právnické či institucionální,
jež by byla dílem lidí a pouhým
plodem dějinných shod. Je pouze
jedna církev. Kristus založil jednu
církev: viditelnou a neviditelnou, s
právnickým a organizovaným
tělem, se základní strukturou
kanonického práva a niterným
nadpřirozeným životem, který ji
povzbuzuje, udržuje a oživuje[9].***

Vznešený pohled na církev, tak jak
ho nabízí svatý Pavel ve svých
listech, opravňuje rozhodnost, s níž
Pavel jedná, když je ve hře jednota
nebo universalita církve. Křesťany v
Korintě, náchylné k rozštěpení se do
různých protichůdných skupin,
napomíná: *oznámili mi o vás, moji
bratři, že se mezi sebou hádáte.*
*Mluví o tom, že každý z vás říká: „Já
držím s Pavlem!“, „já zase s*
Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s

*Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? **[10]**.*

Obrana jednoty této svaté matky se v životě apoštola jeví jako dominující vášně, stejně jako obrana její universality. **Od první chvíle** – komentuje svatý Otec – pochopil, **že to je skutečnost, která se netýká pouze Židů nebo jisté skupiny lidí, nýbrž že má všeobecnou hodnotu, že se týká všech, protože Bůh je Bohem všech****[11]**. A proto, kvůli nebezpečí, že by prvotní křesťanská komunita zůstala uzavřená v omezeních synagogy, deklaroval svolaný Jeruzalémský koncil, že všichni muži i ženy jakékoliv rasy, jazyka či národa jsou povoláni k plnému začlenění do Kristovy církve**[12]**, v níž *už není Žid nebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši***[13]**.

Z této příslušnosti církve ke Kristu,
vyplývá **naše povinnost žít
skutečně ve shodě s Kristem.**

**Odtud plyne i Pavlovo
povzbuzování ohledně různých
charismat, která oživují a
strukturují křesťanské
společenství. Všechna jsou
převoditelná na jediný zdroj,
kterým je Duch Otce a Syna, a je
dobře známo, že v Církvi není
nikdo, komu by byl odepřen,
poněvadž – jak píše apoštol – „ty
projevy Ducha jsou dány každému
k tomu, aby mohl být užitečný“(1
Kor 12,7)[14]. Je tvá prosba *pro*
unitate apostolatus opravdu zbožná?
Jak se modlíš za ty, kteří stravují svůj
život pro církev? Umíš svou
modlitbou dojít až na nejposlednější
místo, kde se pracuje pro Krista?**

Kolik vděčíme Bohu za to, že chtěl,
aby církev byla jedna a zároveň tak
pestrá. A kolik úcty bychom měli mít
ke všem projevům, jimiž chtěl Duch

svatý ozdobit snoubenku Kristovu. ***V církvi je rozmanitost služeb, avšak cíl je jen jeden: posvěcení lidí. A na tomto úkolu spolupracují nějakým způsobem všichni křesťané skrze znamení obdržené ve svátosti křtu a biřmování. Všichni bychom se měli cítit zodpovědní za toto poslání církve, jež je posláním Krista[15].*** Nikdo není v církvi zbytečný: všichni jsme potřební. To nejdůležitější je být v jednotě s viditelnou hlavou církve, s pastýři a s veškerým lidem Božím, každý podle svého povolání a obdržené milosti.

V rámci eklesiologického učení svatého Pavla nabývá teologická a právnícká skutečnost Díla – jež je malou částí církve –, svou plastičnost. Rád o tom nyní uvažuji, když končí zvláštní mariánský rok, který jsem vyhlásil, abychom si připomněli stříbrné výročí církevního zřízení Prelatury. Apoštolská činnost Opus Dei – jeho laiků a kněží – je

nezbytnou spoluprací na pastorální vitalitě místních církví, v nichž Prelatura žije a jedná.

Tak to připomínal s nesmírnou láskou sluha Boží, Jan Pavel II., když mluvil o „právníkové povaze Opus Dei“ a dodal: „Příslušenství věřících laiků jak ke své místní církvi, tak k Prelatuře, v níž jsou začleněni, způsobuje, že zvláštní poslání Prelatury se spojuje s evangelizačním závazkem veškeré místní církve tak, jak to stanovil II. Vatikánský koncil, když navrhl osobní prelatury“[16].

Je to dalším znamením něčeho, co zdůraznil nedávno Benedikt XVI.: **„Boží církev“ není jen souhrnem různých místních církví, ale jednotlivé místní církve jsou uskutečněním jediné církve Boží. Všechno dohromady tvoří „Boží církev“, která jednotlivé místní církve předchází a zároveň v nich má svůj výraz a v nich se**

uskutečňuje[17]. A Opus Dei svojí službou církvi, římskému biskupovi a všem duším naplňuje tento cíl jako jedna z institucí, jež může římský biskup zřídit, aby uskutečňovaly zvláštní pastorační úkoly. Ty „*jako takové*, patří univerzální církvi, ačkoliv její členové jsou také členy místních církví tam, kde žijí a pracují (...). Toto nejenže nenarušuje jednotu místní církve založené biskupem, nýbrž naopak přispívá k této vnitřní jednotě růzností vlastní společenství“[18].

V této souvislosti vám s radostí oznamuji, že již začala apoštolská práce v Indonésii; a dá-li Pán, je již velmi blízko okamžik, kdy se otevře první centrum v Bukurešti.

Připravuje se také zahájení stálé činnosti v Bulharsku a v Koreji: svěřuji vaší modlitbě a modlitbě těch, kdo se podílejí na činnosti Díla, apoštolskou expanzi v těchto a mnoha dalších místech.

Ve stopách našeho Otce jsem se šel pomodlit k obrazu Zázračné medailky v ulici Rue de Bac v Paříži. Předložil jsem tam Panně Marii vaši modlitbu, aby nám pomohla uskutečnit ten veliký zázrak proměňovat běžný život v hrdinskou svatost. Držme se pevně za ruku Panny Marie a projdeme s ní těmito posledními dny mariánského roku, stejně jako celým naším životem a vykonáme pokyn, který dala sluhům v Káni: *udělejte všechno, co vám řekne***[19]**. Snažme se napodobit tyto sluhy s přáním, abychom všichni odpověděli *usque ad summum*, čili v úplnosti, modlitbou i prací.

Neskončím, aniž bych opět poprosil, abyste se připojili k mým úmyslům, zvláště při Mši svaté. Modlete se v těchto dnech za vaše bratry, jimž 22. listopadu, o vigílii slavnosti Ježíše Krista Krále udělím v Římě jáhenské svěcení.

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

+Javier

Řím, 1. listopadu 2008.

[1] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 804.

[2] Svatý Josemaría, Homilie
Nadpřirozený cíl církve, 28.5.1972.

[3] Benedikt XVI., *Projev při generální audienci*, 22.11.2006.

[4] *Tamtéž*. [5] *Tamtéž*. [6] *Sk* 9,5.

[7] Benedikt XVI., *Homilie při zahájení roku svatého Pavla*, 28.6.2008.

[8] II.Vatikánský koncil, Dogmatická konstituce *Lumen gentium*, č.4; srov. Svatý Cyprián, *Pojednání o Otčenáši*, 23.

[9] Svatý Josemaría, Homilie
Nadpřirozený smysl církve, 28.5.1972.

[10] 1 Kor 1, 11-13.

[11] Benedikt XVI., *Projev při
generální audienci*, 22.10.2006.

[12] Srov. Sk 15, 23-29.

[13] *Gal* 3,28.

[14] Benedikt XVI., *Projev při
generální audienci*, 22.6.2006.

[15] Svatý Josemaría, Homilie *Věrnost
církvi*, 4.6.1972.

[16] Jan Pavel II., *Promluva k
účastníkům Dnů studia apoštolského
dopisu „Novo millennio ineunte“*,
17.3.2001.

[17] Benedikt XVI., *Projev při
generální audienci*, 15.10.2008.

[18] Kongregace pro nauku víry,
Dopis *Communione notio*,
28.5.1992, č. 16.

[19] *Jan* 2,5.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-listopad-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2008/) (08.03.2026)